



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Canones Directivi Confraternitatis Sacerdotum Bonae Voluntatis, Sub Invocatione Domini Nostri Jesu Christi in Cruce morientis

Dirckinck, Johann

Coloniae, Anno 1709

VD18 12518239

Canon VII. De lectione Librorum spiritualium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51869](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51869)

quidquid redolet, quidquid cerebrum
 turbat, fugite; Verbo & exemplo sobrie-
 tatem & temperantiam docete; ebrieta-
 tem, veluti pestem mortiferam, & vene-
 num lethale devitate. Videte ne quis vos
 seducat ullo modo; ad æquales haustus
 vos cogi nunquam finite; excessus pal-
 liola & excusationes nunquam prætexi-
 te; gulæ momentaneam delectationem
 voluptati æternæ semper postponite;
*Amaritudo anime vinum multum pota-
 tum* Eccl. 31. Quare ut cum Salomonis
 doctrina finiamus; *Ne intuearis vinum
 quando flavescit, cum splenduerit in vitro
 color ejus ingreditur blandè, sed in no-
 vissimo mordebit ut coluber, & sicut regu-
 lus venena diffundet.* Prov. 33.

CANON VII.

DEdant se studio & in primis Lectio-
 ni Librorum spiritualium; è quibus
 Spiritum Ecclesiasticum, omnibus neces-
 sarium, & Spiritum vera devotionis,
 non tam hauriant, quàm augeant, ne
 plenitudine Spiritus repleantur.

H EX-

EXPOSITIO

QUod Gentium Doctor Timotheo
 Ephesino Episcopo, ac Martyri
 fortissimo præscribit; *Attende lectioni.*
 1. Tim. 4. 13. Idem Confraternitatis
 nostræ Canon præsens suadet (utinam
 persuadeat!) omnibus nobis. *Dedant se*
inquit studio, scilicet scientiarum ac re-
 rum statui ac officio suo necessariorum,
Et in primis lectioni librorum spirituali-
um. Quorumnam verò? In his primum
 sibi locum jure vendicat Sacer Codex,
 quem D. Ambrosius l. 3. De fide c. 7.
Librum sacerdotalem: S. Dionysius de
 Eccles. Hierarchiâ c. 1. *Sacerdotii nostri*
substantiam nuncupat. Cujus lectionem
 ita commendat S. Chrysostomus homil.
 2. De Providentia; ut dicere non vereat-
 tur: *Omne vite tempus est breve: quod si*
vel longissimum esset, consumendum foret
in scientia sanctarum scripturarum:
 Quæ legendo, ruminando, & Interpre-
 tum commentaria pervolvendo, cum
 gustu percipitur *Alterum* locum occu-
 pant

pant SS. Patrum & Ecclesiæ Doctorum præstantissima ac spiritu Dei plenissima monumenta. *Tertium* postulant illustrium Ascetarum de virtute, de cognitione & amore Dei, ac de perfectione omnigenâ, piissimè, utilissimeque exarata volumina. *Quartum* heroicis virtutum ac sui victoriarum exemplis referatissima Sanctorum vitæ; historiæ & acta.

Ut igitur libentiùs alacriùs, atque constantiùs Lectiõni sacræ attendamus, quanta ex quaternis hisce fontibus, veluti totidem Paradisi fluviis jucunditas & utilitas hauriatur; quantaque ejusdem necessitas sit, ad spiritum Ecclesiasticum ac devotionis imbibendum, augendum & conservandum, Canonis præsentis dilucidatione ob oculos ponemus.

C A P U T I.

Lectiõnis spiritualis necessitas.

Quanta in primis sacræ lectiõnis necessitas Sacerdoti & Animarum Pastori incumbat, ad spiritum suum fo-

vendum muniâque sacerdotalia debite
 obeundum, vel ex eo liquet, Quod S.
 Chrysoftomus homil. 29. In Genesin,
 S. Augustinus serm. 38. Ad Fratres. S.
 Ephrem serm. 7. Aliique Patres lectio-
 nem spiritualem, *Anima cibum* appella-
 re non dubitarint; & non magis sine hac
 escâ spirituali animum, quam sine ali-
 mento corpus, subsistere posse asserue-
 rint. Nec immeritò sanè: si enim necesse
 est Sacerdotem & animarum Curato-
 rem identidem orationi vacare, *secun-*
dum illud Christi: Oportet semper orare.
 Lucæ 18. Lectio orationis soror est. Si
 necesse est Ecclesiasticum psalmodia
 cum intellectu, & sapientiæ gustu in-
 tendere; juxta illud Regii Vatis *Psal-
 lite Deo nostro, psallite sapienter.* Psal. 46. 8.
 Lectio intelligentiæ & sapientiæ lux est.
 Si necesse est Dei servum cœlestium me-
 ditatione & contemplatione animum
 pascere; ut innuit Psalmus 1. 2. *In lege
 ejus meditabitur die ac nocte.* Lectio me-
 ditationis Comes & fida adjutrix est. Si
 necesse est Clericum spiritu Ecclesiasti-
 co & veræ devotionis imbui; ut Filius
 Dei

Dei nominetur & sit ; juxta illud : *Quicumque spiritu Dei aguntur , ii sunt Filii Dei*, Rom. 8. 14. Lectio sacra hujus spiritus follis est & instrumentum. Si necesse est Dei Ministrum , cœcam carnis & mundi prudentiam , deponere , quæ desideria & studia , otia & negotia , ad carnis commoda , ad honores & vanam sæculi felicitatem , plerumque contra Dei voluntatem , solet convertere. Lectio oculus , calcar , & stimulus est. Denique si necesse est Sacerdotem Domini & seipsum perficere , & alios in salutis ac perfectionis semitâ dirigere ; Lectio sacra efficax medium est. Hæc enim velut cibus electus animam nutrit & corroborat ; hæc vires spiritus fractas instaurat : hæc adversus mundi , Carnis , ac Dæmonis insultus præmunit ; hæc orationem , meditationem , Psalmodiam , devotionem , & sapientiam promovet , aliosque id genus fructus longè præstantissimos ac saluberrimos in anima producit ; ita ut , S. Athanasio teste , *Absque lectione , neminem ad Deum intentum videas*. Sed potius in perfectionis curriculo deficere

ac retrocedere comperias. Ut itaque hos
adeò præcellentes fructus carpas, *Atten-
de lectioni.*

CAPUT II.

Lectionis sacra jucunditas.

QUanta deinde è lectione spirituali
suavitas & jucunditas scaturiat ;
novè re illi, qui gustu, palatòque defor-
cato id re ipsâ comprobârunt. *Quàm
dulcia faucibus meis eloquia tua :* excla-
mat Propheta regius. Psal. 118. *Super
mel ori meo ! Sunt in Libris illis,* ait S.
Augustinus, *sancta delicia, sunt gaudia
spiritualia ex divinis eloquiis scrutatis
& investigatis, ex dulcedine inventionis,
quam præcessit labor inquisitionis.* Ori-
genes homil. 7. In Exodum, Lectionem
sacram cum manna comparat, quo ni-
hil dulcius, nihil ad omnis saporis sua-
vitatem aptius; reddit enim hoc manna
in ore tuo saporem, quemcunque vo-
lueris. S. Evangelista Joannes Librum
ab Angelo porrectum devorare jussus,
Apo-

Apoccl. c. 10. Eundem devoravit, id est legit, ruminavit, expendit; *Et erat inquit, in ore meo tanquam mel dulce*, ob revelationes, & arcana in eo, Dei digito exarata. Quid peregrino dulcius? quid lectu jucundius literis à parentibus, ab amicis & charis è patriâ submissis? *Libri divini* [aliique de cœlestibus & æternis tractantes] *quasi literæ de patriâ nostrâ sunt*, ait S. Augustinus serm. 56. ad Fratres. Quis igitur in hoc exilio constitutus, hæc cœlestes epistolas, hæc adeò grata è patriâ cœlesti nuncia, non cum gaudio & animi voluptate excipiat, letet, atque identidem volvat & revolvat? Ut animum recreet, atque inter hosce amœnissimæ voluptatis, & plûsquam Alcinoi hortos inambulans jucundissimo cœlestium fructuum, aspectu & gustu perfruatur? Et sanè uti in paradiso, inter vernantes arborum, florumque surculos, aut rutilantes malorum facies prætereuntem, vel odore saltem & colore refici; utque in sole, licet animi causâ, deambulantem clarescere tamen & rubedine imbui videmus;

ita divinas literas, librosque spiritu ple-
nos assidue legentium ac discentium
mentes mirifice recreari, sensus, consilia,
vota, moresque velut quodam divinita-
tis colore tingi, sanctisque affectibus ac-
cendi necesse est: Ut expertus est S. Ca-
rolus Borromæus, sacras literas tan-
quam Dei oracula, non nisi nudo capite
& flexo poplite legere solitus; ingenti
animi sui solatio.

Quare si delicias hasce spiritus degu-
stare aves, *Attende lectioni*, & ex eâ gu-
stum & fructum cape. *Si ad lectionem*
accedas, monet S. Bernardus in speculo,
non tam queras scientiam, quam Sapo-
rem & gustum voluntatis: nam sola in-
tellectus cognitio arida est; nisi voluntati
applicetur & cognitione affectus foveatur,
& mentis devotio conservetur.

C A P U T III.

Pia Lectionis utilitas.

Quanta denique è Librorum sancto-
rum lectione utilitas promanet,
vel

vel ipsa volumina divina & SS. Patrum monumenta luculentè contestantur. Si in triplici perfectionis viâ solidè ac constanter progredi cupias, quod haud dubiè summæ est utilitatis, audi S. Paulum 2. Tim. 3. 16. Ita scribentem : *Omnia scriptura divinitus inspirata, utilis est ad docendum ea omnia, quæ ad hunc spiritûs profectum sunt necessaria: si enim in viâ primâ animum à peccatis ac vitiis emaculare desideres: utilis est ad arguendum, ad corripiendum. In eâ velut in speculo, ut ait S. Gregorius l. 2. moral. c. 7. quæ foeda, quæ pulchra sunt, conspicias. In eâ velut in officina apothecaria, ut scribit S. Basilius. epist. 1. ad Gregorium Nazian, omnibus animi morbis alexipharmaca reperies. In eâ velut in turri Davidicâ, mille clypeos, mille armorum genera, omnibus difficultatibus, periculis, tentationibus, & erroribus propulsandis & jugulandis accommodatissima, invenies.*

Si verò plusculum progressus, eam quam Ascetæ illuminativam dicunt, perfectionis viam intrâris : *Omnia scriptura*

H 5 *divi-*

*divinitus inspirata utilis est ad erudiendum in justitia; honestate, castitate, humilitate, patientiâ, fortitudine, magnanimitate, cæterisque virtutibus. Si quis, inquit S. Basilus l. c. Castitatis est cupidus, historiam Joseph assidue legat; & hauriet pudiciæ amorem & spiritum: si quis patientiam desiderat, legat gesta sancti Jobi; si quis fortitudinem cupit, legat acta Davidis; si quis mansuetudinem appetit, Moysen volvat & imitetur. *Lucerna pedibus meis, id est affectibus, verbum tuum, & lumen semitis meis; id est actionibus affectus consequentibus. Psalm. 118.**

Denique, si viam eminentiorem, quæ charitatis & unionis dicitur, decurrere cœperis, utilis est sacra lectio, ad eò provehendum; *ut homo Deus sit perfectus; Deo unitus, totusque divino amore succensus. Nunquid non verba mea quasi ignis? Jeremiæ c. 23. Ita sanè nam Ignisum eloquium tuum. Psalm. 118. Efficens cor ardens in nobis; ut exempla innumera comprobant.*

Quid magnum illum Antonium, juvenem

venem nobilem & opibus inclytum ,
 paupertatis evangelicæ & cœlestis in
 terrâ vitæ amore succendit; nisi Evange-
 lii lectio ? Quid Victorinum turgidum
 urbis Rhetorem à gentilitia superstitione
 & fastu ad Christianam fidem & de-
 missionem inflexit , nisi Evangelica le-
 ctio? Quid Simonem Stylitem ilicò con-
 vertere potuit, eòque provehere, ut an-
 nos octoginta continuos in columnâ
 consisteret, ut per diem & pernox oratio-
 ni vacaret , penè sine cibo & somno vi-
 veret, ut portentum orbis, neque tam
 homo , quàm lapsus in carnem Angelus
 esse videretur ; nisi evangelica lectio ?
 Quid Augustinum hæreticum; non tan-
 tum Orthodoxis adjungere ; sed & è
 voluptatum cloacâ erutum ad conti-
 nentiam, castitatemque, non dico mari-
 talem, sed cœlibem omnino & intactam
 provehere; nisi paulina lectio? *Tolle lege,
 tolle lege.* Et quid legit? *Non in cubilibus
 & impudicitis, non in comessationibus &
 ebrietatibus ; sed induimini Dominum
 IESUM Christum ? Rom. 13. Legit, ex-
 arsit, & alium hominem, imò Christum
 H 6 induit.*

induit. Quid Joannem Columbanum Jesuatorum, seu Clericorum Apostolicorum Authorem repente immutatum, ad tantam sanctitatem evexit, nisi lectio vitæ S. Mariæ Ægyptiacæ? Quid Ignatium, Serapionem, Servulum, Justinum & sexcentos alios, à mundo ad Christum, è limo vitiorum, ad perfectionis apicem sustulit, nisi Divinæ scripturæ, vitæ Christi, ac Sanctorum utilissima lectio? Quanta igitur est lectionis sacræ emphasis, quàm stupenda vis, quàm admirabilis energia, quæ tanta edidit conversionum prodigia?

Reverendissimi, Admodum Reverendi Domini, si tanta est, ut legimus, Divinorum voluminum, aliorumque librorum spiritualium lectionis necessitas jucunditas, atque utilitas, ad docendum, & recreandum, ad corripiendum & arguendum, ad erudiendum & inflammandum in omni perfectione & justitia; quis è nobis non indies aliquod temporis spatium tam sancto exercitio deputet? quis non etiam diutiùs, si per occupationes liceat, tam utili functioni

in-

intendat? Quis minùs necessaria negotiola non abjiciat, ut lectione sacrâ animum pascat, vitia superet, intellectum illuminet, voluntatem succendat, sæculi tristitiam depellat, veram secundum Deum lætitiâ obtineat, desideria cœlestia, aliosque saluberrimos in anima affectus & effectus experiatur?

C A P U T IV.

Præcipuus Læctionis fructus est Spiritus Ecclesiasticus ac Devotionis.

Altera Canonis pars binos læctionis spiritualis fructus, eòsque non infimos complectitur; scilicet spiritum Ecclesiasticum, & huic affinem spiritum Devotionis.

Hæc Devotio ex mente Doctõris Angelici est voluntas quædam promptè se tradendi iis, quæ pertinent ad Dei obsequium, quemadmodum Israelitæ obtulerunt mente promptissimâ atque devotissimâ primitias Domino. Exodi 35. Ita ut cum Davide dicere liceat; *paratum cor*

meum Deus paratum cor meum. Psalm. 56. Paratum ad amplectendum quidquid tibi placuerit : paratum ad repudiandum quidquid displicuerit : paratum ad offerendum, quidquid à me petieris : paratum ad tolerandum, quidquid mihi immiseris. Huic Devotioni, tanquam primariae, secundaria non raro jungitur, quam sensibilem vocitant, quæ velut emplastrum & lenimen est contra devotionis prioris impedimenta; mentemque, quamdiu durat, lætitiâ, solatio, ac tenerâ dulcedine replet; ita ut *cor & caro exultent in Deum vivum.* Psalm. 83. Utraque autem hæc devotio; uti ex oratione, ita & ex lectione hauritur : hæc fons est ex quo hoc irriguum superius & irriguum inferius, partis animæ superioris & inferioris scaturit : Hæc puteus altus est, ex quâ aqua illa viva extrahitur, quæ mundat & refrigerat, fœcundat & vivificat, ad omne Dei servitium; motum, impulsu & vitam, scilicet vividum veræ devotionis spiritum tribuens. *Verba quæ ego loquor spiritus & vita sunt.* Joan. 6.
Huic deinde Spiritui cognatus est
Spi

Spiritus Ecclesiasticus, ad statum hunc restrictus; quem ut clarius perspiciamus prænotandum est, Deum O. M. sicut olim Protoplasto Parenti nostro vitæ naturalis spiraculum inspiravit; ita hodie dum Fidelibus ad statum certum vocatis, spiritalis vitæ spiraculum communicare: & in primis Ecclesiastico cuivis, non avaritiæ, non ambitionis spiritu, non commoditatis propriæ, aliõve sinistro intuitu; sed purâ servitii divini intentione statum hunc aggredienti, Spiritum Ecclesiasticum infundere: quo præsentem Dei spiritu movetur & regitur: quo absente, non Ecclesiasticus sed larva ejus; non Pastor sed idolum est; os enim habet & non loquitur; oculos habet & non videt; pedes habet & non graditur; utpote vitâ & spiritu Ecclesiastico destitutus.

Quare divina Providentia & Bonitas Ecclesiæ suæ ac membrorum ejus præcipuè eorum, quos posuit regere Ecclesiam Dei, curam gerens, eosdem hoc spiritu imbuunt, idoneos novi Testamenti Ministros efficiens; non secus atque olim,
 ele-

electis septuaginta regiminis Coadju-
 ribus, Moyſi promiſit: *Aufferam de ſpiri-
 tu tuo tradamque eis, ut ſuſtentent tecum
 onus populi.* Num. 11. Ita inquam ho-
 diedum Deus, de ſpiritu ſuo, ac de ſpiri-
 tu Chriſti aufferit, & cujuſque capacitati
 ac muneri attemperans in omnes diſtri-
 buit, ac pro beneplacito ſuo dividit. *Di-
 viſiones gratiarum ſunt,* ait Apoſtolus 1.
 Cor. 11. Uti & adminiſtrationum & o-
 perationum in Eccleſiâ Dei. *Alii datur
 ſermo ſapientie, alii ſcientie, alteri fides.
 Hac autem omnia operatur unus atque
 idem ſpiritus, dividens ſingulis prout
 vult.*

Hac ratione voluit Apoſtolis eorum-
 que Succelloribus conferre ſpirituſ A-
 poſtolicum; ſeu ſpirituſ Eliæ duplicem,
 ſcilicet dilectionis Dei & proximi. Ec-
 cleſiæ verò Doctoribus, ſpirituſ Sapi-
 entie & Intellectûs; Martyribus ſpiri-
 tuſ fortitudinis, ordinum Fundatori-
 bus, eorumque aſſeclis ſpirituſ multi-
 formem; his quidem ſpirituſ aſterita-
 tis & pœnitentiæ, illis autem ſpirituſ
 ſolitudinis & ſilentii; iſtis verò ſpirituſ
 pro-

propagandæ gloriæ divinæ & salutis animarum. Clericis denique spiritum clericalem seu Ecclesiasticum, quo animati munera divina rite obirent, ac vitam, moresque clero dignos præferrent.

Videtur ex his, ut opinor, *DD. Confratres*, quis, qualisve sit spiritus Ecclesiasticus, tanto pere vobis necessarius, Quid enim est aliud, nisi participatio copiosa Spiritus Christi, quâ Persona Ecclesiastica animatur; & veluti navis, expansis velis, à vento suaviter & efficaciter propellitur; ut functiones Ecclesiasticas, muniaque omnia ad statum clericalem, sacerdotalem, aut pastorem pertinentia, cum aptitudine & habilitate, cum promptitudine & alacritate cum fortitudine & constantiâ peragat? O Spiritus verè nobilis! O Spiritus vehemens & excellens! Utinam omnium Ecclesiasticorum animos intimè penetrares, ac potenter impelleres!

Ingredimini *DD. Confratres*, sinum mentis vestræ & perspicite quo spiritu regamini; an spiritu Christi, an mundi;

an

an Ecclesiastico, an politico. Si quispiam
 reperiatur in vobis, quod minimè spera-
 mus, qui nec habeat, nec habere curet
 aptitudinem & habitudinem ad debite
 peragenda, quæ sunt Ecclesiastici mune-
 ris; sed è contrà implicetur negotiis sæ-
 cularibus, distendatur curis mundanis,
 involvatur litibus & controversiis; dele-
 ctetur conversationibus vanis, & peri-
 culosis; pascatur ludis, symposiis, vena-
 tionibus: hic profecto spiritum Christi
 non habet, nec est ejus. *Nemo enim mili-
 tans Deo implicat se negotiis secularibus*
 2. Tim. 2.

Deinde si quis divina peragat potius
 lucri spe, quàm Christi amore, si Templi
 Altarisve sibi commissi ornatum ac de-
 corem negligat, si in supellectili sacrâ, in
 pallis & mappis, in vestibus & ornamen-
 tis sordes toleret: si in sacrificiis & con-
 cionibus, in catechesibus & Sacramen-
 torum administrationibus, remissum se-
 se & perfunctorium exhibeat: is haud
 dubiè *spiritum Christi non habet nec est*
ejus: Nescit enim tarda molimina spiri-
 tûs sancti gratia: & *Maledictus qui facit*
 opus

*opus Dei negligenter. Jerem. c. 48. Neq;
infinite Dei Majestati serviendum ex tri-
stitiâ aut necessitate, hilarem enim dato-
rem diligit Deus.*

Denique qui in muneribus Ecclesia-
sticis minimæ difficultati cedit; qui labo-
res pro Christo refugit; qui consueta
pietatis officia levi de causâ intermittit
qui timoribus & respectibus humanis
facile concutitur; qui veritatem aut vir-
tutem contra incredulos aut impios tue-
ri ac propugnare veretur; qui se Cleri-
cum & Christi Domini servum, habitu,
tonsurâ, moribus, aliisque exterioribus
notis profiteri erubescit; hic sanè spiri-
tum Christi non habet, nec est ejus. Nam
*qui me erubuerit & sermones meos, hunc
& Filius hominis erubescet, cum venerit
in majestate suâ. Lucæ 9.*

Hæc perpendens D. Chrysostronus,
rectè asseruit, Sacerdotalem ordinem
magnum & excelsum animum require-
re, ad innumera mundi retia, carnis
blandimenta, salutis pericula, & perfe-
ctionis obstacula, in tot occasionibus
propè inextricabilibus, fortiter perrum-
penda:

penda : Quoniam verò pauci (quod tamen de Sacerdotibus nostræ Confraternitatis minimè dictum velimùs] hæc, ut par est, aggrediuntur, hujus Sancti Doctoris iudicio; hinc ejusmodi terrore plenam profert sententiam: *Non temerè, inquit, loquor; sed ut affectus sum, sentio: non arbitror inter Sacerdotes multos esse qui salvi fiant, sed multò plures, qui pereant*: Quamobrem verò ? Quia spiritu Ecclesiastico carent; quia officio suo debite non funguntur; quia celsitudinem illam ac magnanimitatem Spiritûs sacerdotalis non obtinent, quo tam varios, & propè insuperabiles laqueos convellant, mundum calcent, carnem doment, Deum & animarum salutem unicè quærant, & pro Domo Dei murum sese fortiter opponant.

Domini Confratres : si quis è nobis, quod absit, hoc spiritu magnanimo & sublimi destitutum se deprehendat; an non meritò omnem diligentiam, conatum, industriam adhibeat, ut illo tandem potiatur? Unde verò generosum adeò & excelsum spiritum hauriet?

1. Oret: *Optavi*, ait Salomon & *datus est mihi sensus*, *invocavi* & *venit in me spiritus sapientia* Sap. 7. instet igitur, petat, quærat, pulset: & Pater cœlestis stabit Christi promissis, ac *dabit spiritum bonum petentibus se.*

2. Deserat negotia sæcularia, contemnat oblectamenta vana, fugiat confortia mundana; ac libens conversetur cum iis, in quibus spiritus Ecclesiasticus præclare refulget: verba movent, exempla trahunt: *Qui cum Sapientibus graditur, sapiens erit.* Proverb. 13. 20.

3. Denique librorum spiritualium ac præcipuè sacrarum scripturarum lectioni piè, attentèque vacet: hæc enim lectio ignorantiam rerum divinarum tollit, mentis cœcitatem dispellit, cordis oculos aperit, illustria Christi & famulorum ejus exempla proponit, mysteria divina pandit, intellectum illuminat, voluntatem accendit, & animum admirationem, fervorem, & perfectionem inflamat, ut exemplis luculentis supra comprobavimus.

Vacet autem quisque lectioni, quantum

tum

tum munus aut tempus finit: non enim ignoramus plurimos è vobis occupationum & negotiorum mole obrutos; ac proinde, à nemine horum exigimus, cum S. Ambrosio l. i. Offic. c. 20. *Cur non illa tempora, quibus ab Ecclesiâ vacua lectioni impendas? Cur non Christum revisas, Christum alloquaris, Christum audias? Nam illum alloquimur cùm oramus; illum audimus, cùm divina legimus oracula.* Nec requirimus ab eiusmodi occupato, quod à Celantiâ D. Hieronymus: *Sint semper divina scriptura in manibus tuis, & jugiter in mente volvantur.* Nec illud quod idem S. Doctor ab Eustochio Virgine postulat: *Tenenti codicem somnus obrepat, & cadentem faciem pagina sancta excipiat.* Sed hoc desideramus, hoc optamus, hoc petimus, ut cui plus temporis suppetit, plusculum huic sanctæ occupationi tribuat; cui verò minùs vacat, indies saltem, tempore opportuniore, vel matutino, vel vespertino vel meridiano mediam horam, aut si nec hoc, per tempus, liceat, solidum saltem horæ quadrante

tem

tem lectioni sacræ attribuat, ut fructus prædictos, ex hac fecundâ arbore decerpatur.

EPILOGUS.

QUæ cum ita sint *Domini Confratres*, quid vobis agendum sit, concludite; atque ut efficacius concludatis, hactenus dicta uno velut intuitu recolite. 1. Vidistis lectionis sacræ necessitatem, sine quâ anima, velut corpus, sine cibo, deficit; sine quâ nec ritè orationi ac psalmodiæ vacare; nec æternorum meditationi intendere; nec mundi carnisque prudentiam superare, nec veram, cœlestemque sapientiam assequi, nec temptationum insultus retundere, nec se, nec alios ad perfectionis culmen provehere, nec spiritum Ecclesiasticum ac Devotionis, ut Sacerdotem decet, unquam obtinere licebit.

2. Spectastis quoque piæ lectionis jucunditatem & amœnitatem; quæ tanquam mel animæ palatum recreat, tanquam manna pascit & grata omnis saporis

poris varietate oblectat. Hæc est in tribulatione refugium, in spe solatium, in iracundiâ frœnum, in dolore gaudium, in penuriâ subsidium. Hæc velut epistola de patriâ missa in hoc exilio mirificè afficit & erigit: hæc in ignorantix tenebris amœnâ scientiarum diversitate, velut Pharos illuminat: hæc mentes, morésque nostros, solis instar blando quodam divinitatis splendore tingit & colorat.

3. Expendistis etiam lectionis spiritualis utilitatem; quæ per triplicem perfectionis callem, incedentem Sacerdotem vehementer promovet; contra peccata & vitia, tanquam animæ morbos, locuples pharmacopolium aperit, & antidora efficacissima suggerit: affectuum pedibus lucernam, & actionum semitis facem præfert: omnium virtutum specula illustria proponit; velut ignis corda succendit, liquefacit, ac Deo unit: ad sanctorum imitandos triumphos animat; ne fracti laboribus, debilitatique fatiscamus.

4. Denique legistis & considerastis è
lectione

lectione sacrâ Spiritum Ecclesiasticum
 & spiritum veræ devotionis hauriri, au-
 geri, ac perfici: quo nos animante, ad o-
 mnes functiones sacerdotales & paro-
 chiales, velut naves, vento secundo pro-
 vehimur, ac demum beatitudinis æternæ
 portum feliciter ingredimur. Quo defi-
 ciente mens arida, oratio tepida, psalmo-
 dia distracta, munia sacerdotalia aut pa-
 storalia omnia, remissa, perfunctoria &
 manca subsequuntur: & homo velut
 navis, sine velis & ventis, sine remis &
 remigibus hæret periculis expositus; ac
 tandem tentationum procellis obrutus
 & circumactus in profundum devolvi-
 tur. Quod ne tibi accidat, ut cum S.
 Paulo finiamus quocum cœpimus:
Attende lectioni: & cum S. Hieronymo:
Unum illud tibi, praeque omnibus unum
prædicam, & repetens iterum, iterumq;
monebo, ut animum tuum sacræ lectionis
studio occupes, nec in bona terra pectoris
tui, sementem lolii avenarumq; suscipi-
as: ne dormiente Patrefamilias, qui est
animus Deo semper adherens, inimicus
homo zizania superseminet.